

Leiderloos...

3^e Druk.

Proloog;

In dit verhaal zijn we in het land Capostor. Capostor is een van de landen waar alles mis is gegaan. Partijen luisterden niet meer naar elkaar. Leaders gaven elkaar de schuld voor alles. Er ontstonden breuken naar elkaar toe, wat uitleidde naar een oorlog in het gehele land. Burgeroorlog speelde overal. En hoe eerst Capostor een democratisch land was, was opeens niemand meer de baas in het land en was het land 'Leiderloos'... De grote burgeroorlog duurde zo'n twee jaar. Mensen startten bondgenootschappen met elkaar om een team te vormen, om zo de leiding over het land over te nemen. Dit maakte de burgeroorlog nog gevaarlijker. Burgers kozen kanten en vochten met iedereen die in het verkeerde team zat, of nog helemaal geen team gekozen hadden. Het kleine land veranderde van een normaal land naar een spelletjesbord waar een team probeerde zoveel mogelijk steden in hun macht te hebben. Andere teams probeerden het over te nemen en vochten terug. Sommige bondgenootschappen vochten met de hand, anderen hadden wapens in bezit. Het enige wat nog een beetje het land hielp van instorten waren de legerbasissen. Soldaten van deze basissen hielpen onschuldige burgers van het land om weg te komen van gebieden waar burgeroorlogen uitgebroken werden en brachten ze weg naar veilige gebieden. Nieuwe kleine dorpen werden daardoor gemaakt, die ook doelwit waren voor bondgenootschappen. De grote dagelijkse burgeroorlogen leek een beetje over te zijn gegaan naar kleine korte gevechten van de grootste bondgenootschappen die over waren. Deze teams hadden Capostor opgedeeld in tien delen om goed te zien wie wat beheersten. En om te zien wat overgenomen kon worden...

Hoofdstuk 1;

Vol in gedachten gezonken. Loop ik naast mijn broertje door ons kleine dorpje heen, Proistum heette het. Het was niet veel, maar het was leefbaar. We hadden huizen, voedsel en een muur om het dorpje heen. Maar natuurlijk hadden we bijvoorbeeld niet eens een geasfalteerde grond om op te lopen, bedenk ik als ik door het zand heen slof met mijn oude vieze voetbalschoenen, die wit hoorden te zijn, maar nu al een tijdje de bruine kleur hadden gekregen. Ik kijk even op naar mijn broertje die naast mij loopt. Hij is al best wel lang geworden, bedenk ik me gelijk. Ik ben gelukkig nog net langer dan hem... We zijn beiden allebei eigenlijk best wel lang, bedenk ik me gelijk als ik een paar andere dorpsgenoten langs zie lopen die duidelijk wel een hoofd kleiner zijn dan ons, ik begroet ze snel met een knik en een glimlach, terwijl het oudere paar wat tegenover ons loopt dat ook doet, terwijl ze doorlopen naar de boerderij, waar wij net vandaan kwamen. Ik kijk nu weer naar mijn broertje en zie zijn donkerbruine haar nu wat glinsteren door de zon. Eindelijk weer zon. Het had de afgelopen dagen alleen maar hard geregend, waardoor iedereen bang was of het voedsel in de velden van de boerderij het wel zou overleven. Maar gelukkig had het voedsel het allemaal overleefd. Nu zie ik een plasje water op de grond liggen en zie mezelf in de reflectie. Ook ik heb donkerbruin haar, donkerbruine ogen. Heel simpel allemaal. Ik zie de plastic tas in mijn broertjes hand. Het was nog een wonder dat we nog plastic tassen hadden. Daarin zitten de boodschappen voor de aankomende week. Het was niet veel maar we waren dat nu al eenmaal gewend. In de tas hadden we wat brood, melk en eieren. Gehaald van de plaatselijke boer die nog aardig genoeg was om eten aan de dorpelingen

uit te delen. In Proistum woonden toch wel bijna 200 man dus dat is wel een redelijke klus. Maar als de boer dat niet deed hadden we helemaal niks gehad. Er is helemaal geen supermarkt meer sinds de oorlog natuurlijk. Vaak als we ons dan ook vervelen bieden ik en mijn broertje ons nog aan om wat werk te verrichten op de boerderij. Al is het maar het vegen van het erf. Alles helpt. En dat is het minst wat we kunnen doen voor de aardige man. Hij woont namelijk al een jaar of drie alleen op de boerderij en doet al het werk in z'n eentje, behalve als wij komen helpen. Wat hij altijd wel waardeert.

Ik keek weer op naar mijn broertje die nu wel wat groter leek dan mij, maar snel keek ik naar de grond en leek het erop dat hij op een klein heuveltje aan het lopen was, dus luchtte dat gelijk op voor mij. Er was wel bijna geen verschil in hoogte tussen ons twee. Terwijl hij 'slechts' 17 jaar oud was en ik al 19. Ja oké, hij zal wel bijna 18 worden, maar dat maakt voor mij niet uit! Ik wil gewoon als 'oudere' broer ook groter blijven dan hem. Denkend aan hoe lang we zijn, laat me denken aan mijn vader. Mijn moeder is namelijk niet zo lang, dus het moet wel van onze vader af komen. Maar al snel denkend aan mijn vader, moest ik toch wel even slikken. Hij was namelijk sergeant bij de oorlog... En sinds de oorlog begon hadden we niks meer van hem gehoord. Dus we hebben geen idee of hij de hele oorlog eigenlijk wel overleefd heeft... Iedereen vertelt ons dat we maar gewoon voor de zekerheid van het slechtste uit zouden moeten gaan. En hoewel ik de eerste paar maanden dat absoluut niet wilde doen, ben ik er nu al mee gaan leven. Onze moeder is er wel nog steeds kapot van. Dat kon ik gelijk duidelijk merken aan haar. Maar ze is sterk gebleven tot op heden. Ze wil het niet

toegeven, maar ik zie op z'n minst wel dat het haar nog steeds pijn doet.

Mijn broertje stoot me dan aan en begint met praten: 'Hey man, waarom zit jij toch altijd zo diep in gedachten?' Vroeg hij weer lachend.

Ik moest toen even grijnzen en keek op naar hem en begon toen van:

'Laat me gewoon, oké? Je weet toch, dit is gewoonlijk voor mij hè.' Lachte ik en stootte met mijn elleboog terug tegen zijn buik.

Mijn broertje keek toen weer naar voren en zei:

'Naja, ik kan je dan beter 'Roy de dagdromer' noemen als je zo door gaat.' En hij moest al gelijk grijnzen.

Ik keek verontwaardigd op naar hem en stootte hem weer aan zodat hij bijna in de plas waar we langs liepen viel.

Toen riep ik gelijk verontwaardigd:

'Serieus? Dan noem ik jou Zay de...' maar ik kwam op niks.

Zay: 'geen ideeën?' Lachte hij.

Ik hield mijn mond maar, grijnsde en schudde van nee. Ik moet nog echt gaan werken aan mijn come-backs...

Na een korte stilte begon ik weer met praten:

'Misschien moeten we iets halen voor mam, een cadeautje ofzo...'

Zay: 'Waar dacht je dan aan?' Vroeg hij terwijl hij weer opkeek naar mij.

Ik keek op en trok mijn schouders op.

'Nog niet echt een idee. Maar na alles wat er gebeurt is... Ze verdiend wel weer eens af en toe wat leuks toch?'

Zay knikte toen en humde als dat hij het met me eens was.

We liepen niet veel verder in een wat nauwer steegje. De huizen hier waren allemaal trouwens schots en scheef. Maar

dat is ook wel te begrijpen als alle huizen hier door de bewoners zelf gemaakt waren. Toen wij hier op kwamen dagen, moesten we gelijk in het bos zelf opzoek gaan naar materialen. En hoewel het nog zo leuk lijkt als je dit mag doen tijdens kamp met school, voelt het een stuk minder leuk als je dit moet doen voor je eigen huis. Opeens voelt alles veel te serieus en moet je echt goed nadenken over wat voor hout je pakt. Gelukkig hadden ze nog een grote voorraad op de schoothoop, waar we veel van gestolen hadden. Er was toch geen geldsysteem meer in Capostor sinds de oorlog. Dus vonden we het officieel niet echt stelen. We liepen langzaam door in het nauwere steegje en liepen toen langs drie jongens die wat bier stonden te drinken. Ik keek even snel naar Zay en besloot de jongens met het bier gewoon te negeren en door te lopen. Helaas dachten de jongens niet echt hetzelfde toen ze ons aan zagen lopen en begonnen het pad te versperren. Een van de jongens herkende ik maar al te goed. Hij had een donkere huidskleur, een rood petje verkeerd om op zijn hoofd om en had in zijn hand. Klaar voor gebruik.

Hij begon toen met praten:

'Ey! Roy en Zay Treverson! Lang niet meer gezien zeg! Hoe is 't? Ik dacht dat jullie alweer gevlucht waren naar een ander dorpje ofzo. Maar ja, jullie zijn waarschijnlijk te bang om door het bos te lopen, hè?'

Hij praatte met een hele harde stem, waardoor gelijk de gehele buurt hem hoorde praten. En hij klonk ook altijd zo zeker van zijn zaak. Ik keek op naar hem. Ik had geen zin om ruzie met hem te starten. Hij was de 'populairste' jongen van het dorpje. Iedereen hield van hem. Hij was al 21 jaar en zijn ouders hadden Proistum opgebouwd. Maar ik mocht hem gewoon niet want hij doet alsof hij de baas is. Zo had ik een

keer een ruzie met hem dat uitliep tot een gevecht. Die ik hard verloor... Zay was erbij en zag het hele gevecht gebeuren. En is sindsdien niet meer tegen hem gaan praten, maar vond altijd maar dat hij gelijk had. Om zo een gevecht te voorkomen. Ik kwam die dag van het gevecht met een blauw oog terug thuis. En had Zay gesmeekt om dit niet te zeggen tegen mam. Zij is overal al bezorgd over, wat ik nog wel begrijp sinds onze vader. We logen dat ik tijdens het voetballen gevallen was. Wat ze gelukkig wel geloofde. Ik raapte al mijn moed bij elkaar op en begon te praten: 'Wat wil je nou, Patrick?'

Kijkend naar Patrick zie ik dat hij weer van plan was ons tweeën te pesten. ik keek naar Patrick die duidelijk weer eens getraind had. Een gevecht zou ik nu al helemaal niet winnen tegen hem. Hoewel ik ook wel eens trainde op ons zielige kleine voetbal veldje, wat eigenlijk een klein grasveldje was, was ik lang niet zo gespierd als hem.

Patrick keek even om naar de twee jongens achter hem die gelijk gingen knikken naar hem en Patrick begon toen: 'Nou, ik heb besloten een groep te starten... Of hoe noem je het nou ook alweer? Een bondgenootschap? Om de leiding over te nemen in Capostor in ieder geval. Mijn ouders vonden het een cool en slim idee. Ze 'supporten' mij al helemaal. We beginnen klein, eerst het dorp. Wat eigenlijk al van mij is. Daarna wil ik alle andere dorpen van gebied 9 overnemen. Daarna langzaam maar zeker dus heel het land, snap je?' Ik keek vol verbazing op naar hem. Was hij nou serieus hiermee? Alle dorpen van gebied 9 overnemen? Gebied 9 was het gebied van de opgezette dorpen, waaronder Proistum. De meeste dorpen waren verstopt in het bos en moeilijk te vinden voor andere bondgenootschappen. Wat

ook de rede was waarom wij zelf ook hierheen waren verhuist. Ik keek nog steeds vol verbazing toe naar Patrick, kijk hij was sterk. Maar niet slim... Hoe wilt hij dan ooit alle dorpen gaan 'beheersen' in alleen al gebied 9? Daarnaast was ik ook vol verbazing dat hij nog niet gemeen naar ons toe was. Ik neem aan dat hij iets van ons nodig had.

Na een korte stilte zei ik van:

'Dat is wel een groot doel...'

Zay zag ik nog nadenken en toen vroeg hij:

'Durf jij dan al naar buiten te gaan...? Buiten de muur om Proistum...? Die grote vechtgroep Southfearders... Of hoe ze ook heten, zitten wel overal daarzo... Ik hoorde dat ze al best wel dichtbij waren...!'

Patrick vertelde toen gemakkelijk: 'Tuurlijk! Ik ben niet bang voor die 'Southfearders' groep.'

Ik keek op met het horen van de naam van die groep. De Southfearders... Hun waren op het moment de grootste groep van de vechtgroepen die gebieden overnamen. Ze hadden namelijk al vele dorpen uit gebieden van 1,2,4,5,7 en 9 veroverd. Maar mensen zagen hun natuurlijk niet als leider. En ze vluchten naar andere dorpen zoals Proistum. Zo komen de mensen van Proistum aan alle nieuwtjes van buiten Proistum. Want zelf naar buiten gaan kom namelijk echt niet. Dat was veel te gevaarlijk. Of dat is in ieder geval wat we altijd van onze moeder horen, waardoor we nooit buiten de muur gaan.

Terwijl ik vol in gedachten was begon Patrick verder te gaan over zijn groep:

'Maar ik wil mijn vecht groep zo groot mogelijk hebben. Dus ik wilde jullie twee er ook in hebben... Jullie zullen natuurlijk niet vechten ofzo, daar hebben we echte vechters voor nodig.'

Maar jullie kunnen naast ons staan. Ik bedoel; hoe meer mensen ze zien, hoe banger ze worden toch?'

De jongens achter Patrick knikten allemaal, alsof ze het er duidelijk mee eens waren.

Ik net zoals Zay keken toen op vol verbazing. Maar toen ik wat meer naar Zay keek, zag ik dat hij eigenlijk ook nog eens enthousiast op keek. Maar dat snapte ik ook wel een beetje. Zay was het namelijk helemaal zat in Proistum. We woonden er nu al zo'n vijf maanden. Hiervoor woonden we in een groter dorp waar het veel beter was. Maar helaas was het te goed om waar te zijn om daar lang te kunnen blijven met die burgeroorlog en kwamen de Southfearders het overnemen. En al snel waren we met onze moeder gevlucht naar dit dorpje nadat ze onze oude stad innamen. Wat een gevaarlijke maar ook vooral lange reis was. Want de Southfearders vielen altijd iedereen aan die buiten de muren van een dorp te vinden was. Als iemand namelijk uit het dorp zagen die en ze dat ontdekte, moest je een duidelijke reden hebben om daar buiten rond te mogen lopen, of ze schieten je gelijk neer met een van hun wapens. Maar dat boeide Zay niet zoveel, alleen in het begin. Maar nu vond hij het gewoon vreselijk om vast te zitten in een dorpje waar bijna niks te doen was. Ze hadden namelijk een Klein huis, geen elektriciteit... Wel hadden ze elke week weer een klein beetje eten. Niet veel, maar alle kleine beetjes helpen. Ook hadden we natuurlijk een voetbal veld waar zowel ik als Zay dagelijks te vinden waren. Maar hier hingen alle andere jongeren ook vooral. En dan met name Patrick en zijn maten, waardoor het trainen soms moeizaam of gewoon helemaal niet verliep. In het vorige dorp hadden we nog wel elektriciteit, sport faciliteiten, veel eten en konden ze zonder gevaar uit het dorp lopen en

gebieden verkennen. Jup. Er is veel veranderd in een korte tijd. Maar voor zo'n goed dorp is het wel te verwachten dat het snel overgenomen zou worden door de Southfearders. Onze moeder had ons gelijk na die aanval verboden het dorp ooit uit te gaan. Dus als Patrick nu aanbied dat we mee kunnen gaan uit het dorp om te vechten en alle dorpen te redden snap ik dat Zay daar graag aan mee aan zou willen doen. Zay wilde al bijna wat zeggen, maar daarvoor onderbrak ik hem snel, voordat hij aan het woord kon komen. En ik zei toen maar snel van: 'Euh nee. Nee... Wij gaan onze moeder niet verlaten. Niet na wat er allemaal gebeurt is...' en ook al zei ik dit tegen Patrick, keek ik de halve tijd naar Zay toe, die mij gelijk een blik gaf. En oh wat herkende ik die blik maar al te goed. Maar ik schudde toen van nee en zei toen nog zachtjes tegen hem van:

'Sorry...'

Ik trok Zay mee aan de mouw van zijn arm en we liepen langs de drie jongens verder richting huis.

Achter me aan hoorde ik Patrick nog wat roepen van:

'Jullie zijn gewoon TE BANG! Ik wist het! Jack geef me maar 10 euro. Ik wist het.'

Ik hoorde Patrick en de andere twee hard lachen maar negeerde het en liep hard door.

Toen we ver genoeg gelopen waren keek Zay achterom en daarna naar mij. Zijn ogen stonden op onweer en hij vroeg toen boos:

'Waarom nou niet?!'

Ik negeerde het maar, want het had geen zin om dezelfde discussie voor de zoveelste keer aan te gaan, over hoe ze uit Proistum moesten ontsnappen.

Zay: 'Roy?!' Vroeg hij boos, omdat ik niet antwoorde, maar alleen doorliep.

Ik zuchtte nu, nadat hij mijn naam riep en stopte met lopen. Ook Zay stopte en keek me toen nog steeds boos aan. Ik zei toen van:

'Je weet dat het niet mag van mam! En...'

Maar Zay onderbrak me al en zei:

'We kunnen toch stiekem gaan?'

Ik keek hem vol verbazing aan. Was hij al helemaal gek geworden?

Ik ging toen van:

'Ben je helemaal gek geworden?! Of ben je vergeten hoeveel moeite het alleen al kostte om hierheen te komen? Hoe gevaarlijk het was?! En je laat mam toch niet alleen na wat er allemaal gebeurt is?!'

Zay wilde wat zeggen, maar bedacht zich toch en zuchtte toen alleen nog maar even diep en keek naar de grond.

Ik zuchtte toen ook en zei toen maar van:

'Kom op, we gaan naar huis.'

En ik liep toen maar alvast door richting uit. En achter me hoorde ik een gefrustreerde gezucht van Zay, die me daarna gelijk weer achtervolgde.

Na nog zo'n drie minuten lopen kwamen we aan bij ons huis. Het was maar een huis van een verdieping, gemaakt van hout. Jup, hout. Wat echt niet handig was op de regendagen. Daarom hadden we op het dak veel bladeren gestrooid. En vast gemaakt. Geen idee hoe, maar het houdt het meeste regen tegen. En hoewel het huis schots en scheef was, was ik

toch wel een beetje trots erop. Aangezien ik op het eerste moment dacht dat we helemaal niks voor elkaar zouden krijgen. Ik zag onze moeder buiten bezig met de was vast zetten aan de lijnen die opgehangen waren. We hadden een klein voortuintje die met een kleine, ook van hout gemaakte, hek zichtbaar was. In de tuin was alleen maar een boom waaraan we de touw konden vastbinden waar onze kleding aan hing om te drogen.

Ik zag mijn moeder ons opmerken en ze reageerde gelijk: 'Hey! Was er nog wat eten over?'

vraagt ze gelijk bezorgd. Want ja, het is nou eens voorgekomen dat we te laat bij de boer waren aangekomen en toen helemaal geen eten in huis hadden voor een week. Gelukkig waren de buurtgenoten nog een beetje aardig om wat te delen met ons.

Ik reageerde: 'Ja, genoeg voor een week.'

Moeder: 'Mooi. Zal ik straks dan maar voor jullie een broodje ei klaar maken?'

Ik dacht gelijk aan een lekker broodje met ei en zei: 'Lekker!' En ik wilde gelijk naar binnen lopen.

Zay: 'We kwamen daarnet Patrick en zijn maten tegen.'

Moeder: 'Oh. En?' Vroeg ze terwijl ze weer doorging met de was op te hangen.

Zay ging toen twijfelend door: 'Hij... wil nu ook een 'groep' starten... Een bondgenootschap...'

Snel ging ik er doorheen praten voordat Zay verder kon praten: 'Het is niks...'

Maar Zay ging er doorheen: 'Hij vroeg of we mee wilden doen.'

Moeder: '... Dus... Dat jullie ook uit Proistum zelf gaan?'

Zay: 'Nou, we gaan eerst gewoon Proistum overnemen.
Daarna zien we wel verder neem ik aan.'

Ik: 'Geen zorgen mam, ik heb al nee gezegd.' Ging ik toen snel
weer.

Zay: 'Maar je snapt het niet! Ik wil wel mee gaan!' Riep hij
toen weer boos tegen mij.

Ik begon toen zelf ook een beetje boos te worden, en zei van:
'En wat dan? Dat je dan op je eerste dag al neergeschoten
wordt?!'

Onze moeder ging toen boos van:

'Roy! Zeg dat nou eens niet! En Zay... Het spijt me, maar het is
te gevaarlijk...'

Zay keek verontwaardigd op en zei toen van:

'Maakt mij niet uit, het is leuker dan hier zitten, hopen dat
het ooit weer goed komt. Je weet dat dat niet gaat gebeuren!
Ik bedoel maar; de rest van de wereld heeft nooit meer
omgekeken naar ons land! Het boeit ze echt niks dat we hier
allemaal vergaan! We moeten er zelf wat aan doen!'

Ik: 'Alsof jij iets kan betekenen!' Schoot er bij mij eruit,
voordat ik nog een tweede keer na ging denken of dat wel het
beste was om te zeggen.

Zay riep toen nog bozer: 'Ik kan het in ieder geval proberen!
En jullie kunnen me niet tegen houden!'

En hij liep boos weg en gooide zijn boodschappentas op de
grond.

Onze moeder riep toen nog achter hem aan: 'Zay...! Wacht!'
Maar Zay negeerde haar en hij liep weg. Ik keek maar een
beetje geïrriteerd zijn kant op. Ik zuchtte toen diep en zei:
'Ik ga wel achter hem aan...'

Moeder: 'Oké... Maar wees alsjeblieft wel aardig... Hij is
duidelijk verdrietig...'

Ik knikte en liep toen langzaam achter hem aan. Dit is niet de eerste keer dat Zay boos weg loopt, hij doet het wel eens in de twee weken. Soms wel vaker. Het begint gewoon een beetje te irriteren. Hij is namelijk niet de enige die hier doorheen moet gaan. Hij moet gewoon begrijpen dat hij even rustig aan moet doen als het aan mij lag.

Van een afstand kon ik Zay naar de dichte poort van Proistum toe zien lopen. Hij opende de grote en vooral zware deur. Ik was best wel verrast dat hij de deur open kreeg.

Hij keek naar achteren om te zien of er iemand achter hem was. Ik begon alvast naar hem toe te sprinten maar toevallig zag hij mij nog niet. Toen zag ik hem naar buiten kijken, naar een woestijnachtig gebied. Na zo'n 200 meter was er wel al een woud te zien, dat wist ik nog van toen wij hier aankwamen. Zelf zien we dit bijna nooit, de deur is namelijk altijd dicht. En er is een hele grote muur om het hele dorp heen gebouwd. Dus iedere keer wanneer de deur open gaat, en we er toevallig bij staan, zijn we weer verbaasd over hoe groot de wereld buiten Proistum alleen al is.

Van ver kon ik al zien dat Zay twijfelachtig keek. Maar uiteindelijk wilde hij naar buiten lopen.

Ik was al helemaal bekaft van het sprinten maar riep toch nog: 'Zay...!'

Hij keek om en zag mij naar hem toe hollen.

Zay: 'Je kan me niet tegen houden!'

Ik kwam bij Zay staan en hapte toen weer even naar adem na die korte sprint. Mijn conditie is toch echt wel érg slecht geworden, bedacht ik me zo even. Vroeger had ik nog op atletiek gezeten, maar omdat ik daar mijn interesse in verloor, ging ik overstappen op voetbal. Maar sinds de oorlog

ben ik eigenlijk wel zo'n beetje gestopt met sporten. Naja, af en toe wat trainen met Zay op het voetbalveldje natuurlijk. Maar dat hielp dus blijkbaar niet genoeg voor mijn conditie. Zay keek om naar mij maar liep daarna toch naar buiten. Ik ging toen boos van: "Dus? Wat ga je nu doen? Even rondlopen op niemandsland? Ik dacht dat je lid wilde worden van Patricks domme team?"

Toen ik dat zei schrok ik wel weer van mijn boze reactie. Ik bedacht me toen pas weer dat ik van onze moeder eigenlijk weer aardig tegen Zay moest doen. Maar hij maakte het wel erg moeilijk als hij zo irritant buiten de poort van Proistum ging staan. Vooral als je al die enge verhalen hoort over mensen die neergeschoten worden omdat ze buiten hun dorp rondlopen.

Zay keek naar de grond en zag een steentje en hij schopte dat steentje even ver weg. En Zay schreeuwde toen gefrustreerd van:

'Ik weet niet meer wat ik wil! Ik wil gewoon weg! Ik wil niet mijn hele leven hier vast zitten! Snap jij dat dan niet?!'

Ik liep nu voorzichtig naar Zay toe, dus ook buiten de poorten van Proistum. Wetende dat het niet mocht. Maar die paar meter naar buiten zouden toch niet zo erg zijn, toch?

Ik: 'Natuurlijk snap ik je wel... Ik haat het ook hier! Maar om mee te gaan met Patrick is geen slim idee. Hij is de halve tijd een dronken gek... Wil je met die gek meegaan door gevaarlijke gebieden? Ik zie het niet eens in dat jullie het een week hier alleen uithouden.'

Zay: 'Maar dit is mijn enige kans...!'

Ik hoorde gelijk Zay's wanhopige stem toen hij dat zei. Hij was echt klaar om hier rond te lopen.

Ik: 'Dat weet je niet... Wie weet kunnen we ooit als mam er klaar voor is, met een goede nieuwe leider meegaan...?'
Het was namelijk vaker zo dat mensen uit verschillende bondgenootschappen mensen probeerden aan te sluiten bij hun team. Elke keer mochten we niet van hun moeder.
Ik ging na een korte stilte verder: 'Maar tot die tijd... Moeten we er hier het beste van maken.'

Zay keek verdrietig naar beneden. Het was een tijdje stil, maar uiteindelijk knikte hij wel.

Ik keek even snel rond buiten de poorten en zei toen: 'Kom op, laten we naar binnen gaan,' terwijl ik al naar de deur toeliep. Ik keek toen even om naar Zay die nog even stil stond en naar de grond stond te kijken.

Ik kon het niet laten om even een grap te maken: 'Tenzij je eerst hier nog als een klein meisje wilt gaan huilen.'
En moest toen ook gelijk grijnzen.

Zay: 'Hey!'

Dat vrolijkte Zay duidelijk op, en hij sprong in een soort van snoekduik hard tegen mij aan, en we vielen beiden op de grond en moesten lachen. Maar toen opeens hoorden we een sissend geluid. Ik keek om naar Zay, die ook toen naar mij keek.

Ik ging als eerste opstaan en liep richting het sissende geluid toe. En liep zo langs de muur. Na een paar stappen zag ik opeens waar het sissende geluid vandaan kwam: Een granaat! En hij was al bijna klaar om af te gaan...

Ik draaide me om en keek waar Zay was, die blijkbaar maar drie meter achter me stond. Hij was ook het geluid gaan achtervolgen...

Ik seinde hem weg en riep toen snel: 'Bom!' Ook al wist ik dat het een granaat was, kwam dat als eerste woord uit mijn mond, door de stress.

Zay keek bang op en we sprintte beiden voor slechts een halve seconde de andere kant op. Toen ging de granaat al af. En we vielen allebei door de explosie en de wind die het met zich meebracht, een paar meters verderop hard op de grond. Ik viel net achter Zay. Het was even donker voor mijn ogen en ik hoorde een hoge piep in mijn oren. In ieder geval kwam na een paar keer knippen mijn zicht alweer terug in mijn ogen en probeerde ik al mezelf omhoog te hijsen.

Het voelde niet zo dat ik echt geraakt was door de granaat, wat al een enorme opluchting was. Maar wel was die harde gepiep, die maar niet ophield, wel extreem pijnlijk voor mijn oren.

Ik zag Zay al op willen staan en door al het gepiep heen hoorde ik een wat mannen achter me schreeuwen.

En ik wist al genoeg; het waren de Southfearders...

Toen zag ik Zay een tweede poging doen om op te staan, wat mij nu absoluut geen slim idee leek als de Southfearders nu hier zouden komen... Ik greep het eerste waar ik bij kon komen van Zay, wat zijn been was toen snel vast om hem tegen te houden.

Zay keek alleen maar verbaasd om naar mij. Hij had duidelijk minder last van de explosie van de granaat dan ik.

Ik zag in Zay's blik toen wel even een bezorgd gezicht naar mij toe en toen zag ik dat hij wat meer omhoog keek naar de mannen die achter ons zaten. Hij keek naar de Southfearders! Zay stond toen helemaal op en versperde hun weg naar de deur van Proistum toe. Was hij nou al helemaal gek

geworden?! Met moeite probeerde ik mezelf op te houden om te zien wat er nou precies gebeurde en zag toen dat de mannen van de Southfearders gewoon door wilde lopen, maar Zay bleef voor ze staan. En hij zag eruit alsof hij elk moment kon gaan vechten.

Toen ik dat zag riep ik pijnlijk van: 'Nee! Zay!!!'

Ik vond het al verbazingwekkend toen ik zag dat Zay toen één man neersloeg tegen het hoofd aan. Maar geen eens een seconde later hoorde ik een geweer afgaan. Zay was geraakt... Ik zag Zay langzaam omvallen naar voren. Maar ik kon niet zien waar hij geraakt was. Maar het moest ernstig zijn... Zay keek pijnlijk naar beneden en viel toen helemaal languit op de grond. Ik voelde langzaam al wat kracht terugkomen in mijn eigen lichaam, maar hoe graag ik nu ook wilde opstaan en al die mannen neer wilde slaan, wist ik dat ik beter op de grond kon blijven liggen, alsof ik al 'uitgeschakeld' was. Wonder boven wonder renden de Southfearders toen door naar binnen bij Proistum.

Toen ik geen enkele meer in zicht zag, stond ik zo snel mogelijk op, wat pijnlijker was dan gedacht. Maar dat negeerde ik en ik holde snel naar Zay toe.

Ik draaide hem gelijk op z'n rug om en zag toen dat Zay gelukkig alleen 'maar' geraakt was op zijn been. Wat verklaard waarom Zay zo snel was omgevallen.

Zay: 'Hèhè... Dat was een korter gevecht dan gedacht...'

In ieder geval had hij zijn humor nog niet verloren. Maar ik was wel nog steeds boos op hem dat hij zoiets doms had kunnen doen.

Ik: 'Hoe kon je nou zo dom zijn?!' Riep ik toen boos naar hem. Maar voordat Zay terug kon reageren hoorden we gelijk veel geschreeuw vanuit het dorp. Ik begon toen heel erg te

twijfelen wat ik moest doen. Of ik zou naar binnen gaan en zou moeten vechten voor ons dorp. Of ik zal bij Zay blijven. Maar ja, als ik zou gaan vechten, zouden ze me sowieso direct neerschieten. En als de dorpelingen gewoon gaan luisteren, dan wordt er niemand vermoord...

Ik besloot Zay te pakken bij zijn armen en hem ergens te verstoppen. Ik trok hem mee aan zijn armen en sleepte hem alvast zoekend naar een goede verstopplek. Ik wist gelijk dat Zay het niet al te leuk vond om mee gesleept te worden.

Maar ik ga hem niet optillen, daar heb ik zelf alleen al geen kracht voor en dat zou hij al helemaal niet leuk vinden.

Na een kort tijdje vond ik een kleine rots, dat wel groot genoeg was om ons daarachter te verstoppen. Zodat we veilig zouden zijn, voor als ze ons op de terugweg toch wél wilde vermoorden.

Met tegenzin zat ik me nu te verstoppen. Want als je al het geschreeuw uit het dorp hoort... Dan kan je toch niet je verstoppen als een lafaard? Zal die ene Patrick ons waarschijnlijk alweer staan uitlachen, bedacht ik me gelijk pijnlijk. Tussendoor hield ik ook druk op Zay's kogelwond in zijn been.

Zay: 'MOET dat nou? Dat doet alleen maar meer pijn!' fluisterde hij toen boos door de pijn heen.

Ik fluisterde terug: 'Tenzij je dood wil bloeden, moet het wel.'

Zay: 'Volgens mij kan ik niet doodbloeden door geraakt te zijn in mijn been!'

Ik: 'Ik weet het ook niet zeker, maar ik wil het ook niet riskeren.'

Tussendoor bleven mensen maar schreeuwen in het dorp. Ik keek nu pijnlijk naar de grond en probeerde het te negeren.

Maar nadenkend over alle mensen die er woonden, zou er

wel duidelijk iets mis moeten zijn dat ze nog steeds zo schreeuwden. Niet veel mensen zouden toch vechten tegen hen? Genoeg mensen wisten hoe gevaarlijk zij waren. Maar in ieder geval hoorden we nog geen kogels vliegen door de lucht, waar ik nog een beetje opluchting in kon vinden.

Zay begon toen plots met praten: 'Als je wilt moet je gaan... Laat mij jou niet tegenhouden!'

Ik dacht even na, maar zei toen snel: 'Nee! Dat kan niet...! Ik verlaat jou niet. Mam zal me dan zo vermoorden!''

Zay: 'Wat als ze mam nu aanvallen?' Begon hij zelf al bang. Ik dacht daar ook gelijk over na en riep toen boos: 'Arg! Je weet hoe moeilijk je het voor me maakt?!'

Ik wilde kijken hoe het daar ging, dat niemand vermoord werd... Kijken of er niks aan de hand was met onze moeder. Maar ik kon Zay ook niet alleen gewond achter laten buiten Proistum...

Zay zag me twifelen en zei toen: 'Laat mij maar gewoon!'

Ik dacht toen na en keek op toen ik een idee had.

Zay herkende gelijk mijn blik en vroeg: 'Euh... Waar denk je aan?'

Ik trok toen de mouw van mijn trui kapot en bond deze vast aan Zay's been. Zodat de wond wel druk bleef voelen en het bloeden zou gaan stoppen.

Zay kreunde even pijnlijk en zei toen: 'Dat is misschien wat te strak...'

Ik: 'Dat moet goed zijn. kom op!'

Ik had dan misschien nooit iets van EHBO geleerd, maar uit series die ik vroeger keek zag ik het ook een keer zo gebeuren. Dus het zou vast wel goed zijn.

En toen stond ik op en trok Zay omhoog.

Zay hinkte, en steunde op mijn schouder.

We liepen snel terug naar de poort van Proistum, die weer dichtgedaan was. Toen we de deur opendeden zagen we alle ravage die al gepleegd was door de Southfearders. En alles wat nog steeds bezig was. Ze maakten letterlijk alle gebouwen kapot. En staken ook wat gebouwen in brand. Er lagen al wat mensen op de grond. Geen idee of ze nog leefden...

Ik keek even pijnlijk erheen, maar besloot het te negeren voor nu en liep snel door richting huis. Dit was namelijk niet de eerste keer dat we zoiets hebben meegemaakt. In onze vorige dorp gebeurde precies hetzelfde...

Zay: 'We moeten hun helpen...!'

Ik: 'Eerst naar mam.' Zei ik zonder nog een keer om te kijken naar al die mensen. Of in ieder geval probeerde ik het, maar we liepen langs al die families.

Ik zag wat families huilen van waar ik langs liep, huizen waren kapot, gebouwen waren kapot. Maar we liepen door. We moesten wel...

Eenmaal aangekomen bij hun huis, wat nog heel was.

Zag ik onze moeder, die verbijsterd vanuit een kiertje door het raam keek.

Toen zag ze mij en Zay en kwam er nog wel een kleine glinstering in haar ogen en rende ze gelijk door de deur heen naar buiten.

Ze riep gelijk: 'Jongens! Wat is er gebeurt?!'

Ik: 'Ze hebben Zay geraakt...' En ik wees gelijk naar de wond. Onze moeder leek gelijk bezorgd en vroeg angstig aan Zay: 'Gaat het? Kan je er nog op staan?'

Zay: 'Ik leef nog...' Zei hij met een glimlach en een knikje.

Terwijl onze moeder ging hurken bij Zay's been, keek ik om naar het dorp. Ik kon het tóch niet aanzien... Ik had de vorige

keer in het vorige dorpje ook al niet geholpen, en heb er sindsdien nog steeds spijt van. Ik liet Zay in zijn eentje staan en besloot alvast te lopen naar waar de Southfearders waren. Van achter mijn schouders hoorde ik mijn moeder nog naar mij roepen wat ik niet kon verstaan. Maar ik zei toen maar van:

'Ik ga ze tegen houden!' En keek niet meer om naar achteren. Mijn moeder riep toen nog wat, maar ik besloot het toen maar gewoon te negeren en holde naar waar ik het meeste geluid hoorde.

Toen zag ik een paar mannen bij de zogenaamde supermarkt van de boer zitten. Waar wij een keer in de week ons eten altijd haalden.

Ze maakten al het brood kapot, en gooide het deeg op de grond.

Ik: 'Hey! Wat is jullie probleem?!' Riep ik toen boos naar de mannen. Maar nadat ik dat riep, ontdekte ik in wat voor een gevaarlijke situatie ik me had geplaatst, toen die mannen vier bewapende mannen bleken te zijn. Ze keken om naar mij. En ik voelde me opeens niet meer zo zelfverzekerd als een paar seconden geleden. Maar bleef toch op mijn positie staan. Een van de mannen zei toen lachend van: 'Loop weg, nu je nog kan.'

Ik luisterde niet en ging verder van:

'K-Kijk, jullie hebben ons al overgenomen. Je hoeft ons niet te laten uithongeren!'

Nog geen seconde nadat ik dat zei voelde ik al gelijk spijt. Wat doe ik? Als eentje besluit mij neer te schieten, is het einde verhaal. Maar aan de andere kant wilde ik niet dat we straks nog een keer moeten uithongeren omdat een paar stomme mannen het leuk vonden om voedsel op de grond te gooien.